

— Δυστροπεῖς ;

— Ἀδύνατον !

— Ἄφες λοιπὸν τὰ αἰγυπτιακὰ στρατεύματα νὰ καταδαφίζωσι τὰς αἰθιοπικὰς πόλεις, νὰ σπείρῃσι πανταχοῦ τὸν τρόμον, ἡ βία καὶ ὁ θάνατος ὡς χαράττωσι τὴν ὁδὸν των...

— Σιώπα, πάτερ μου !

— Δὲν εἶσαι πλέον θυγάτηρ μου !

— Εὐσπλαγχνίαν, μὴ σπαράττης τὴν καρδίαν μου !

— Δὲν βλέπεις ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μας σταγὸνα πρὸς σταγὸνα ρεῖ τὸ αἷμα, ὅτι ἀπὸ τὰς φλόγας τῶν πυρπολήσεων ὠρθοῦνται ἀπειλητικὰ τὰ φαντάσματα τῶν θυμάτων καὶ σοὶ φωνάζουσιν: « ἡ πατρίς ἐνεκα σοῦ ἀπόλλυται, ἐνῷ ἡδύνασο νὰ τὴν σώσῃς ».

— Εὐσπλαγχνίαν, πάτερ μου, δὲν δύναμαι νὰ ἀνθῆξω !

— Μεταξὺ τῶν φαντασμάτων, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀμόν-Ἀσσάρ θὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν σου τρομερὰ σκιά, ἥτις ἐκτείνουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου τὰς ἀσάρκους χεῖράς της θὰ σὲ καταρᾶται. Γνωρίζεις ποία θὰ ᾔῃαι ἡ σκιά ἐκείνη ; ... ἡ μήτηρ σου...

Ἡ δυστυχὴς Ἀιδᾶ δὲν ἡδυνήθη νὰ προσφέρῃ λέξιν ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ πατρός, καὶ περιπτυσσομένη τὰ γόνατά του, οἶονεῖ ὑπὸ φόβου καταληφθεῖσα ἀδιακόπως ἐθρήνει, καὶ ἐν λυγμοῖς προέφερε τὸ ὄνομα ἐκείνου καὶ τὸ τῆς μητρός της.

— Εἶσαι ἀναξία νὰ προσφέρῃς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας ἐκείνης γυναικός !... δὲν εἶσαι πλέον ἡ θυγάτηρ μας ; εἶσαι ἀχρεῖα δούλη τῶν Φαραῶν...

— Δὲν εἶμαι δούλη των, ὅχι, πάτερ μου ! μὴ μὲ καταρᾶσαι, εἶμαι πάντοτε ἡ θυγάτηρ σου. Ἀλλὰ πῶς θὰ δυνήθῃ ποτὲ νὰ προσδώσω τὸν Ραδαμέ, εἶναι τόσο ἀγαθός, τόσο ἀξιαγάπητος ! ὅχι, πάτερ, μὴ μὲ θέτετε εἰς σκληρὰν δοκιμασίαν... Ἐὰν ὡς λέγετε ἴδω τὸν Ραδαμέ, ἀνοίξατέ του σεῖς τὴν ψυχὴν· ἐρωτήσατέ τον, δὲν θὰ σὰς προσδώσῃ εἶμαι βεβαία, θὰ σεβασθῇ πάντοτε τὸν ἄνθρωπον, ὅστις μοι ἔδωκε τὴν ζωὴν.

— Νὰ ὁμιλήσω μὲ τὸν Ραδαμέ, νὰ ταπεινωθῶ ἐπὶ τοσοῦτον ; Ὁ βασιλεὺς τῆς αἰθιοπίας δὲν θὰ φανῇ ποτὲ ἄνδρως ἐνώπιον τοῦ νικητοῦ !... σὺ μόνη ἡδύνασο ν' ἀποκαλύψῃς τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ὤφειλε νὰ φέρῃ τὴν νίκην εἰς τοὺς ἀδελφούς σου, ἐνθα ὁ ἔρως τῆς πατρίδος, ὑπερτερῶν πᾶν ἄλλο αἶσθημα, θὰ σοὶ ἐδείκνυε καταδικωμένον λαὸν ζητοῦντα ἱκετευτικῶς τὸ σημεῖον τῆς ἀναγεννήσεως.

— Πατρίς ! ἔρως ! θεῖαι καὶ ἰσχυραὶ λέξεις εὐρισκόμεναι ἐν διαπάλῃ ἐντὸς τῆς δυστυχούς καρδίας μου· καὶ μὴ δυνάμεναι νὰ ὑπερτερήσωσιν ἡ μία τὴν ἄλλην... Θεοί ! ρίψατε εὐνοϊκὰ βλέμματα εἰς τὸ δυστυχὲς τοῦτο πλάσμα, πολὺ ὑποφέρει, μὴ δυνάμενον ν' ἀνθῆξῃ περισσότερον εἰς τὴν σκληρὰν ἀγωνίαν. Σοὺ ζητῶ τὸν θάνατον καὶ τὸν περιμένω ὡς ὁ ἀποπλανηθεὶς εἰς τὰς ἀπεράντους ἐρήμους.

— Ζωὴν καὶ εὐδαιμονίαν θ' ἀποκτήσῃς ἀντὶ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως !

— Μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς προδοσίας δὲν θὰ

τὴν ἀφαρπάσω ποτὲ ἀπὸ τὰ χεῖλη του !

— Φύγε, μακρὰν μου, κατηραμένη κόρη ! δὲν θὰ ἴδῃς ποτὲ πλέον τὸ μεῖδιμά μου, δὲν θὰ λάβῃς πλέον τὸ πατρικὸν φίλημα, τὸ καταπραΰνον τοὺς πόνους... Σοὶ μένει εἰσέτι καιρὸς νὰ σκεφθῇς, ἐνθυμοῦ, ἂν θέλῃς, ὅτι σοὶ ὠμίλησα ἐν ὀνόματι τῆς πατρίδος !

Ὁ Ἀμόν-Ἀσσάρ μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἀπῆλθεν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἄνθρωπός τις κεκαλυμμένος δι' εὐρέως μανδύου ἐνεφανίσθη εἰς τὴν ἐξοδὸν, ἐψιθύρισε λέξεις τινάς, εἰς πρόσωπον παρ' αὐτῷ ἰστάμενον, καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς οὔτε ἡ Ἀιδᾶ οὔτε ὁ Ἀμόν-Ἀσσάρ νὰ τὸν ἐννοήσωσι.

Ἡ αἰχμαλώτος αἰθιοπὶς ἔμενε γονυκλινῆς ὡς εἰ δεσμένη. Ἐν ἡ στάσει εὐρίσκετο, ἡ σμίλη τοῦ ἀθανάτου Φειδίου, θ' ἀπινδαλμάτιζε θαυμασίῳ πίστεως πρὸς τοὺς θεοὺς ἄγαλμα. Ἡ Ἀιδᾶ δὲν ὠμίλει, στεναγμὸς μόνον ἐκ τοῦ στήθους της ἐξήρχετο, ἐκ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν της ἔρρεον ἄφθονα δάκρυα. Οὐχὶ τόσο οἱ λόγοι τοῦ πατρός ὅσον ἡ ἰδέα ὅτι θὰ κατηρᾶτο αὐτὴν ἡ μήτηρ κατεσπάραττε τὴν καρδίαν της. Ἐστρέφετο πρὸς στιγμὴν πρὸς τὴν σκιά τῆς μητρός καὶ τῇ ὠμίλει, τῇ ἐφάνη δὲ τέλος ὅτι ἀνέλαβε τὴν ἡρεμίαν της.

Εἶναι ἐπ' ἀναγκῇ νὰ εἰπώμεν ὅτι οἱ αἰθιοπεῖς ὡς καὶ οἱ αἰγύπτιοι ἐπίστευον εἰς τὰ πνεύματα, ἅτινα ἦσαν τὰ σπουδαιότερα καὶ κοινότερα ἀντικείμενα τῶν συνδιαλέξεων των. Ἐπίστευον ὅτι, οἱ συγγενεῖς, φίλοι καὶ σύζυγοι, οἵτινες ὑπῆρξαν πρὸς αὐτοὺς προσφιλεῖς καὶ ὧν μετὰ θάνατον διετήρουν τὰ ὅσα, οὐδόλως καὶ καθ' ὁλοκληρίαν ἀπόλλυνται.

Ἐσκέπτοντο ὅτι τὸ πνεῦμα, ὅπερ ἐνεψύχου τὸ πνεῦμά των ἐξακολουθεῖ νὰ κατοικῇ τοὺς ἰδίους τόπους, νὰ διατηρῇ τοὺς αὐτὰς ἔξεις, νὰ συνδιαλέγεται μὲ τοὺς ἐπιζῶντας.

Διαρκούντος τοῦ ὕπνου καὶ ἀπαλλασσόμενοι ἐν ὀρισμένῳ χρόνῳ ἐκ τοῦ ἐνειλισματος καὶ τοῦ σχήματος, εἰς ὃ ἡ φύσις τὸ περιέστειλλε, προίσταται εἰς ἀπάσας τὰς ἀνθρωπίνους πράξεις, ἐπαγρυπνῶν εἰς τὰ σχέδια τῶν θνητῶν καὶ ἐμπνέων αὐτούς.

Ὅταν ὁ αἰγύπτιος, μελαγχολικὸς καὶ ἀναίσθητος διὰ τὴν ἀπώλειαν συγγενοῦς ἢ φίλου, μετὰ τοὺς παλμούς τῆς πρώτης λύπης, λέγει καθ' ἑαυτόν, οἶονεῖ παραμυθούμενος :

— Ὁ φίλος μου, ὁ συγγενὴς μου, δὲν εἶναι μακρὰν μου· ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ἀστερισμῶν τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἔχει ἐπ' ἐμοῦ προσηλωμένον τὸ βλέμμα· ἔσεται αἰετοπτεροῦ φύλαξ καὶ ὁ πιστὸς ὁδηγός μου.

Ὁ ἐραστὴς καὶ ὁ σύζυγος παραδίδεται ἐξ ἴσου εἰς τὰς ἡδυτέρας ὀνειροπολήσεις. Ὅταν περὶ τὸ λυκαυγὲς ὁ ἀστὴρ τῆς Ἀφροδίτης ἐμφανίζεται ἐν τῷ στερεώματι :

— Ἰδοὺ, λέγουν, ἐκείνη, ἣν ἀγαπῶ, παρακολουθεῖ τὸν ἥλιον· βραδυτέρον θὰ γίνῃ δορυφόρος του· ἀγρυπνεῖ ἐπ' ἐμοῦ, ἔρχεται καθ' ἑκάστην νὰ μοὶ προείπῃ τὴν καλὴν ἡμέραν καὶ τὴν γαλήνιον καὶ ἀτάραχον νύκτα».

Ἡ Ἀιδᾶ ἐγείρεται, ἐξέρχεται εἰς τὸν

ἐξώστην, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τοσάκις εἶδε τὸν Ραδαμέ, ἵνα ἐρωτήσῃ τὸν προσφιλεῖ αὐτὴν ἀστὴρα περὶ τῆς εἰμαρμένης της. Ἐκείνη προστηριχθεῖσα ἐπὶ τῆς προβολῆς καὶ νοσῶν ἐθαύμαζε τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς φύσεως. Ἐν μὲν τῷ οὐρανῷ προσηλοῦτο εἰς τὴν μητρὸς τῆς, ἐπὶ δὲ τῆς γῆς ἀνεβλάστανον κατείναν αὐτῆς προδοσίαι καὶ δυστυχήματα. Ἐχαιρὶ στιγμὴν εὐδαιμονίας λησμονήσασα πᾶν ἐπὶ αὐτῇ συνέβη καὶ ἡδύνατο νὰ τῇ συμβῇ. Τὸ πνεῦμα τῆς μητρός ἤθελεν ἴσως νὰ τῇ προσφέρῃ ὀλίγην εἰρήνην, καθότι ἡννόει ὅτι δὲν ἐπαύσαν εἰσέτι τὰ βάσανά της.

[Ἔπεται συνέχεια].

I. Σ. Μ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΥ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἷμα.

[Συνέχεια]

Χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ὤθησε τὴν τράπεζαν, ἥτις παρενέβαινε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πρίγκηπος καὶ ἐτέθη εἰς ἄμυναν.

Ἦτο τῶνόντι παράδοξος ἡ πάλῃ αὐτῇ, συγκροτουμένη ἐν στενῷ τοιοῦτῳ χώρῳ, πληρεὶ ἐπίπλων. Ἀλλὰ σιωπηλοὶ καὶ ἐκ συμφώνου ἀμφοτέροι παρεμέριζον εἰς τὰ πλάγια αὐτῶν πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ στενοχωρήσῃ τὰς κινήσεις των.

Ὁμίλουν χαμηλοφώνως. Τὸ αἰφνιδίως γεννηθὲν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν μῖσος, τοὺς ἐφερέντα φόβωνται μῆτοι φθάσῃ τις καὶ τοὺς παρεμποδίσῃ.

Ὁ πρίγκηψ ἐθεωρεῖτο εἰς τῶν διασημοτέρων ξιφομάχων καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τῇ γενομένης αὐτοῦ δεξιότητος αὐτοῦ.

Ὁ Ἀνδρέας ἦτο εὐρωστότερος καὶ ἐὰν ἤθελε ἡδύνατο νὰ τὸν συντρίψῃ πρὶν προφθάσῃ νὰ λάβῃ εἰς χεῖρας τὸ ξίφος. Ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ καταχρασθῇ τῆς ὑπεροχῆς ταύτης.

Ἦδη ὁ πρίγκηψ ἦτο εἰς καλλιτέραν αὐτοῦ θέσιν.

Αὐτὸς προσέβαλε πρῶτος.

Μετὰ τὰς πρώτας προσβολάς, ὥρμησε ἐπὶ τοῦ γραμματέως καὶ κατέφερε κτύπημα δυνάμενον νὰ διατρύπησῃ τείχος.

Εὐτυχῶς ὁ Ἀνδρέας ὑπερῆρξεν ἐγκαίρως καὶ τὸ ξίφος ὠλισθεῖσεν ἐπὶ τοῦ δεξιῷ βραχίονός του, κατέπεσε χωρὶς νὰ τὸν ἐγγίῃ.

Ἐπανειλημμένως ὁ πρίγκηψ, ὃν ὁ θυμὸς ἐτύφλου, προσέβαλλεν εἰς μάτην τὸν γραμματέα του, χωρὶς τὸ ξίφος νὰ δύναται νὰ τὸν βλάψῃ, διότι κύριος ἑαυτοῦ καὶ ψυχραῖμος οὗτος, ἀπέκρουεν ἐγκαίρως τὸ κτύπημα.

Τὸ νορμανδικὸν αἷμα τῶν λαῶν Βιλλωδαί, ψυχρὸν καὶ ἔμφρον τὸν διέσωζεν.

Ἐντὸς μικροῦ ὁ Ἀνδρέας, ὅστις ἔχειρζετο τὸ ξίφος διὰ χεῖρὸς σιδηρᾶς καὶ ἀκαταβλήτου, παρετήρησεν ὅτι ὁ πρίγκηψ καθίστατο εὐερέθιστος, αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἔτρεμον καὶ ἡσθμαινεν ἐπιπόνως.

— Θέλετε νὰ σταθῶμεν ὀλίγον, ὅπως αὐτὴν ἀναπαύσῃτε; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας φιλοπρόνως τὸν πρίγκηπα.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως οὗτος τῷ κατέφερε τὴν ἑαυτοῦ βίαιον κτύπημα, ὥστε μὴ μόνον νὰ ριφθῇ πλαγίως καὶ νὰ προπέσῃ τὸ ξίφος. Ἐνῷ ταυτοχρόνως ὁ μαυρί-χαιμος, περιπλεχθεὶς ἐν τῷ τάπητι, ἐρρίφθη ἐν ὁμίᾳ ἐπ' αὐτοῦ.

Οἱ βραχίονές του ἐξετάθησαν τότε καὶ νὰ τίπτε πρηνὴς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ γραμματεῖ ὅπως του, ὅστις ἐγένετο πελιδνότερος τοῦ πληρωθέντος.

Ὁ θαλαμηπόλος ὥρμησε ν' ἀνεγείρῃ τὸν κύριόν του.

— Ἐξυπνήσατε τοὺς ἀνθρώπους, ἐκραύ-ασεν ὁ Ἀνδρέας καὶ τρέξατε διὰ τὸν ἰα-τρὸν!

Ὁ πρίγκηψ ἔλαμνε νεῦμα τι διὰ τῆς γειρῆς.

— Σεῖς μακρυνθῆτε, εἶπεν, εἶναι ἰδική μου δουλειά, ἐγὼ ἔπαισα. Φύγετε.

Ἦτο γενναϊότης ἐκ μέρους του.

Ὁ Μαυρίκιος διέσωζεν ἔτι αἰσθήματα ὑγείας.

Ἐν τούτοις ἡ χορεύτρια εἶχεν ἀναλάβει τὰς αἰσθήσεις καὶ ὅταν ἐφάνη εἰς τὴν θύ-ραν, ὁ πρίγκηψ ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ πρὸς αὐ-τήν :

— Συγχώρησόν με !

Καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος.

Ὁ Ἀνδρέας ἠρνεῖτο νὰ φύγῃ, ἀλλ' ὁ θαλαμηπόλος, ὅστις τὸν ἐγνώριζε καὶ τὸν ἐτίμα, τὸν παρεκίνησε νὰ μακρυνθῇ τοῦ μεγάρου.

— Ὑπάγετε, τῷ εἶπε, μένων οὐδὲν ὠφε-εῖτε καὶ ἐκτίθεσθε εἰς ἐνοχλήσεις· φέρετε ἡμῶς μεθ' ὑμῶν καὶ τὴν νεανίσκην κόρην· τῷ οὐδὲν θὰ εἴπω ὁ ἰατρός κατοικεῖ ἐδῶ πλησίον καὶ μετὰ δύο λεπτά θὰ εἶναι ἐδῶ· ἐὰν μὴ νὰ μὴ εἶναι τι σπουδαῖον.

Ὁ Ἀνδρέας ἐδίσταζεν. Ἀλλ' ἡ Ροζίτα ἀλλοφρόνη εἰς τὸν τράχηλόν του.

— Ἀς φύγωμεν, τῷ εἶπεν, ἅς μακρυν-ώμεν τὸ ταχύτερον τοῦ μεγάρου τούτου.

Ἐκεῖνος ὑπεχώρησεν εἰς τὰς ἰκεσίας της. Ἐβάδιζον ἀμφοτέρω διὰ τῶν ἐρήμων ὁ-ρών. Λεπτὴ καὶ διαπεραστικὴ βροχὴ ἐ-κτύπη τὰ πρόσωπα αὐτῶν.

Καὶ ποῦ διηυθύνοντο;

Ἦτο ἡδὴ ἡ δευτέρα τῆς πρωίας ὥρα.

Ἡ Ροζίτα ἠσθάνετο φοβικὴν πρὸς τὸ μέ-γρον αὐτῆς καὶ τὴν θεοβλαβὴ Ἰουλιανὴν, ἣν δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐπανίδῃ.

Ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ εἰς ὑπαίθριον.

Ἡ Ροζίτα ἀνελογίζετο τοὺς Σερβίαν.

Ὁ δὲ Ἀνδρέας ἐσκέπτετο νὰ καταλύσῃ τὴν Ἀθρην εἰς τὴν μητέρα του ἢ εἰς τὸν πατέρα τοῦ ἀδελφοῦ του Θωμᾶ, ἀλλ' ὥφειλον νὰ περιμείνωσι τὴν ἡμέραν.

Βεβαίως ἡ συνειδήσις του ἦτο ἡσυχος, ὅτι εἰς τὴν ἄτακτον ταύτην μονομαχίαν πρίγκηψ τὸν ὥθησεν. Ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ φρό-νις ὑπηγόρευε νὰ μακρυνθῇ πρὸς καιρὸν.

Ἀλλὰ ν' ἀναχωρήσῃ μόνος καὶ ν' ἀφίσῃ τὴν Ροζίταν, τῷ ἐφάνετο ἀδύνατον.

Ἀφνης σκέψας τις ἐπῆλθεν εἰς τὴν νεά-νίδα.

Ἐνεθυμήθη τὴν τόσῃ καλὴν πρὸς αὐτὴν φαινομένην κυρίαν, ἥτις τοσάκις τὴν εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας.

Δὲν ἔπρεπε νὰ μακρυνθῇ τῶν Πηρισιῶν, χωρὶς νὰ τὴν ἐπανίδῃ. Ἐσκέπτετο δὲ ἐν μεγίστῃ ταραχῇ πνεύματος ὅτι μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ μεγάρου δ' Ἐλύ, ἥς αὐτὴ ἦτο ἡ ἀφορμὴ, ὁ Ἀνδρέας ἔπρεπε νὰ φύγῃ, ἀλλ' οὐδέποτε ἤθελε συγκατατεθῇ νὰ τὸν ἀφίσῃ μόνον.

— Πρέπει νὰ φύγῃς, τῷ εἶπεν ἀποφασι-στικῶς.

— Καὶ νὰ ὑπάγῃς ποῦ ;

— Τί σημαίνει τὸ μέρος· εἰς τὸ ἄκρον τῆς γῆς, ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη.

Οὐδὲν ἄλλο ἐσκέπτετο πλέον, παρὰ τὸν κίνδυνον τοῦ ἔραστοῦ, ὃν ἐνόμιζεν ὅτι βλέ-πει συρόμενον εἰς τὰς φυλακάς.

Οὔτε τὸ θέατρον, οὔτε ὁ μέλλων νὰ εὐ-ρεθῇ πατήρ, οὔτε αἱ ὑποσχέσεις τῆς Μαρίας ὑφίσταντο πλέον· τὰ πάντα ὑπεχώρουν πρὸ τοῦ κινδύνου, ὃν ὁ Ἀνδρέας διέτρεχε· αὐτὸς πρῶτον ἔπρεπε νὰ σωθῇ.

Σύρουσα δὲ αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πάρκ Μονσῶ :

— Ἐλθετε, τῷ εἶπε.

Τὴν τρίτην πρωΐνῃν ὥραν ἀφίχθησαν πρὸ τῆς θύρας τοῦ μεγάρου τῆς κρεοῦ.

Ἡ πρόσοψις τοῦ μεγάρου ἦτο σκοτεινὴ. Δύο σωλῆνες ἀεριοφωτός, ἐντὸς ὀρειχαλκί-νων λυχνιῶν ἐφώτιζον τὴν αὐλήν. Τὸ θυρωρεῖον ἐφωτίζετο ὑπὸ λυχνίσκου. Ἡ Ρο-ζίτα ἐκρούσε τὸν κώδωνα ἀποφασιστικῶς.

— Ἐδῶ εἶναι ἡ σωτηρία ! εἶπεν.

ΛΕ

Ὁ καθαρὸς ἦχος τοῦ κώδωνος ἀντήχησεν ἐν τῇ σιωπῇ τῆς ὁδοῦ.

— Τί κάμνεις ; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας.

— Ἀφες με, εἶπεν αὐτὴ. Ἐδῶ θὰ εὐρω-μεν ἄσυλον.

Ὁ θυρωρὸς δὲν ἤργισεν νὰ φανῇ ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία του ἐδείκνυε τὴν μεγάλην δυσ-ἀρέσκειάν του διὰ τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην ἐπίσκεψιν.

— Τί ζητεῖτε ; ἠρώτησε διὰ φωνῆς ἐρ-ρίνου.

— Θέλω νὰ ἴδω τὴν κυρίαν.

— Καὶ τίς εἶσθε ;

— Ἡ Ροζίτα.

Ὁ θυρωρὸς μὴ ὦν ἐνήμερος εἰς τὰς ἐξο-χότητας τῆς ἡμέρας, διέμεινεν ἀπαθής.

— Καὶ κάμνει τις ἐπισκέψεις εἰς τοιαύτην ὥραν ; ἐπανέλθετε αὐρίον.

— Θέλω νὰ τὴν ἴδω, εἶπεν ἀποφασιστι-στικῶς ἡ Ἰταλὶς, εἰμὶ ἡ Ροζίτα.

— Ἡ Ροζίτα ;

— Ναί, ἡ χορεύτρια τοῦ Μελοδράματος, καὶ πρέπει νὰ τὴν ἴδω ἀμέσως δι' ὑπόθεσιν, ἥτις δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολήν.

Ὁ κίνδυνος τοῦ Ἀνδρέου κατέστησε τὴν Ροζίταν τολμηράν.

Ἡ θυρωρὸς ἐδίσταζε.

— Ἀν αὐρίον μάθῃ ἡ κυρία, ὅτι ἠρνή-θης νὰ μοὶ ἀνοιγῇς, θὰ ὀργισθῇ σφόδρα· ὕ-παγε καὶ εἰπὲ μόνον τὸ ὄνομά μου.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν ὁ κέρβερος ἀναπο-φάσιτος ἔτι.

Οἱ δύο ἔρασταὶ εἰσῆλθον καὶ ὁ θυρωρὸς τοὺς ὠδήγησεν εἰς ἐντευκτήριον πλουσιῶς διεσκευασμένον, ὅπερ ἀφοῦ ἐκλείσεν ἀσφα-λῶς διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, διηυθύνθη πρὸς τὸν πρόδρομον, φωτιζόμενον καθ' ὅλην τὴν νύκτα ὑπὸ λυχνίας.

Ἀπηυθύνθη τότε πρὸς τὴν μικρὰν Βαρ-βάραν.

Ἡ Βαρβάρα ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ πλησίον τοῦ καλλυντηρίου τῆς κυρίας τῆς δωμάτιον.

Ροζίτα ! εἶχε πολλάκις ἀκούσει προφερό-μενον τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅθεν ἠγέρθη παρα-χρῆμα.

— Κυρία, εἶπεν ἀνοιγούσα τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς κυρίας τῆς· νεανίς τις ζητεῖ νὰ σᾶς ἴδῃ.

— Εἰς τοιαύτην ὥραν ;

— Ἡ Ροζίτα.

Ἡ κρεοῦ δὲν ἐκοιμᾶτο τετραχίμην ἐκ τῶν συμβάντων τῆς ἐσπέρας, ἀνεπαύετο ἐξηπλωμένη ἐπὶ μακρᾷ ἔδρῳ πλησίον τοῦ πυρός, περιτετυλιγμένη ἐντὸς μακροῦ καὶ θερμοῦ κοιτανίτου. Ἀνεπόλει κατὰ μέρος τὸ ὄραμα τοῦ μεγάρου δ' Ἀρτάν.

Ἀναμφιβόλως ἡ ἐκδίκησις εἶναι τι δη-λητηριάζον τὸ πνεῦμα.

Ἐπασχε· τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἐρυ-θρούς, ἔβλεπεν ἐν τῷ κενῷ τὸ φάσμα τοῦ Ρολάνδου δολοφονηθέντος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του χάριν αὐτῆς, διότι ἐμάντευε τὰς λε-πτομερείας τοῦ δράματος ἐκείνου.

Εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ροζίτας, ἠννόησεν ὅτι σπουδαῖόν τι εἶχε συμβῇ.

— Ποῦ εἶναι ;

— Εἰς τὸ ἐντευκτήριον.

— Μόνη !

— Συνοδεύεται ὑπὸ τινος νεανίου.

— Ὑπαγε νὰ τὴν ὀδηγήσῃς ἐδῶ.

— Καὶ ὁ κύριος ;

— Ἀς περιμένῃ· οὐδεὶς δὲ τῶν ὑπηρετῶν ἅς μὴ ἀφυπνισθῇ.

Ἡ Βαρβάρα κατῆλθε τρέχουσα τὴν κλί-μακα ὀπίσθεν τοῦ θυρωροῦ ἀναμένοντος τὰς διαταγὰς τῆς κυρίας.

Ἀλλ' εἰσελθοῦσα εἰς τὸ ἐντευκτήριον ὡπι-σθοδρόμησεν ἔντρομος.

— Σὺ ἐδῶ ! εἶπε βλέπουσα τὸν Ἀν-δρέαν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ γραμματεὺς ἐξεπλάγῃ με-γάλως.

— Περιμένε με, εἶπεν ἐκείνη ταχίως, θὰ ἐπανέλθω.

Καὶ ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν χορεύτριαν.

— Σεῖς, κυρία, εἶπεν, ἐὰν θέλετε ἀκολου-θῆσατέ με.

Ἡ χορεύτρια ἠγέρθη.

— Μὴ φοβῆσαι τίποτε, εἶπεν αὐτὴ πρὸς τὸν Ἀνδρέαν.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἐδέχθη τὴν Ροζί-ταν ὡς ἀδελφὴν.

— Τί σᾶς συνέβη λοιπόν ; ἠρώτησε.

— Μεγάλη συμφορὰ !

— Εἰς σέ ;

— Εἰς ἐμὲ τὴν ἰδίαν.

— Καὶ πῶς ;

Ἡ Ἰταλὶς διηγήθη τότε, διὰ γλαφυρᾶς γλώσσης τὴν σκηνὴν τῆς ἐσπέρας ἐκεί-

νης καὶ πῶς, νομίζουσα ὅτι ἤρχετο εἰς Μον-
σῶ, εὐρέθη διὰ τεχνασμάτων τῆς θαλαμη-
πόλου εἰς τὸ μέγαρον δ' Ἑλύ.

— Ἡ κόρη αὕτη θὰ μὰς ἤκουεν, εἶπεν
ἡ Μαρία.

Ἡ χορεύτρια διηγῆθη τὴν μανίαν τοῦ
πρίγκηπος διὰ τὰς ἀντιστάσεις τῆς καὶ πῶς,
ἐν ἀπελπισίᾳ εὐρεθεῖσα, ἐκάλεσε τὸν Ἀν-
δρέαν, τὸν γραμματέα αὐτοῦ.

— Τὸν Ἀνδρέαν λὰ Βιλλωδαί ; ἠρώτησε
φρίσσουσα ἡ κρεολὸς.

— Ναί.

— Τὸν γνωρίζεις λοιπόν.

— Τὸν ἀγαπῶ, εἶπεν ἀπλῶς ἡ Ροζίτα.

— Καὶ ἐκεῖνος ;

— Ἐκεῖνος ζητεῖ νὰ μὲ νυμφευθῇ.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία διέμεινεν ἐπὶ μίαν
στιγμὴν ἀναποφάσιτος.

— Καὶ τί συνέβη κατόπιν ; ἠρώτησεν
αὕτη σκεφθεῖσα ἐπὶ μικρόν.

Ὁ πρίγκηψ ὀργισθεὶς διὰ τὴν ἀπρόοπτον
ταύτην βοήθειαν ἐκτύπησε τὸν Ἀνδρέαν
εἰς τὸ πρόσωπον, κατόπιν ἀγνοῶ τί συνέβη
διότι ἐλιποθύμησε.

— Ἐπειτα ;

— Ὅταν ἀνέλαβε ὁ πρίγκηψ ἦτο ἐξη-
πλωμένος ἐπὶ διβανίου φέρων βαθεῖαν πλη-
γὴν εἰς τὸ στήθος· εἶχε πληγωθεῖ, ἀλλ' ἐν
ἐντίμῳ μονομαχίᾳ, παρόντος τοῦ θαλαμη-
πόλου· ὁ ἴδιος πρίγκηψ μὰς ἐβίασε νὰ φύ-
γωμεν καὶ ἤδη ἄμα τῇ ἡμέρᾳ θὰ ἀπέλ-
θωμεν μετὰ τοῦ Ἀνδρέα εἰς Ἀθρην· ἠθέ-
λησα νὰ σὰς ἴδω πρὶν ἀναχωρήσω καὶ ἦλθα.
Συμβουλευσάτε με τί πρέπει νὰ κάμω, σεῖς
ἦτις ὑπῆρξατε τόσον καλὴ πρὸς ἐμέ !

— Τὸν ἀγαπᾷς ;

— Τὸν Ἀνδρέαν ;

— Μάλιστα.

— Ἐξ ὅλης ψυχῆς.

— Καὶ αὐτός ;

— Εἶμαι βεβαία ὅτι μοὶ ἀποδίδει τὰ ἴσα.

— Ἀλλὰ τὸ θέατρον ; οἱ Παρίσιοι ; αἱ
ὕποχρεώσεις σου ;

— Ἄς γίνωσιν ὅτι θέλουν, εἰς τὸ ἔλεος
τοῦ Θεοῦ.

— Μὲ ἐμπιστεύεσθε ;

— Ἀφοῦ κατέφυγον πρὸς ὑμᾶς ;

— Καλῶς· ἄφετέ με νὰ ἐνεργήσω καὶ δὲν
πιστεύω νὰ λάβητε ἀφορμὴν παραπόνου.

— Τί πρέπει νὰ κάμωμεν ;

— Νὰ φύγητε.

— Πότε ;

— Ὅπως ὁ φίλος σου λέγει· τὴν αὐγὴν
διὰ τοῦ πρώτου συρμοῦ.

— Καὶ ὁ Ζαθακὸς ! αὐτὸς θὰ ἐπανεέλθῃ
δύναμαι νὰ τὸν ἐγκαταλείψω ;

— Ἡ ἀπουσία σου ὀλίγον θα διαρκέσῃ·
ἄλλως τε ἐγὼ φροντίζω, κάθησε καὶ γράψε.

— Τί.

— Ὅ,τι θὰ σοὶ ὑπαγορεύσω.

— Λέγετε....

«Κυρία»

— Εἰςέυρεις, εἶπεν ἡ Μαρία ὅτι πρὸς ἐμέ
θ' ἀπευθύνετε ἡ ἐπιστολὴ αὕτη !

— Διατί ;

— Ἐχῶ ἀνάγκην, ἐπειδὴ πλησιάζω εἰς
τὸ τέρμα τῶν ἐρευνῶν μου, ἐντὸς μικροῦ θὰ
ἴδῃς τὸν πατέρα σου.

— Καὶ αὐτὸ τὸ ταξεῖδι ;

— Σὲ φέρει πρὸς αὐτόν.

— Ἄ ! εἶπε περιχαρὴς ἡ χορεύτρια.

— Ἀλλὰ ὑπὲρ ποτε πρέπει νὰ τηρήσης
σιγὴν, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦτο.

— Εἰς πάντας ;

— Εἰς πάντας.

Τὸ ὁπάλιον ἔλαμπεν εἰς τὴν χεῖρα τῆς
Ροζίτας.

— Μὴ ἀφσίης ποτὲ αὐτὸ τὸ κόσμημα·
θὰ σοὶ χρησιμεύσῃ ὡς περιάπτον.

— Εἶναι τὸ μόνον ἐνθύμιον τῆς μητρός
μου, εἶπεν ἡ χορεύτρια, καὶ θὰ τὸ φυλάτ-
τω μέχρι τοῦ θανάτου μου.

— Ἄς ἐξακολουθῶμεν ἐν τούτοις.

»Μέγα δυστύχημα μὲ ἀναγκάζει ν' ἀνα-
χωρήσω εἰς Ἀθρην καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ ἐξω-
τερικὸν ἀναμφιρρήστως· ἠθέλησα νὰ σὰς
ἴδω, ἀλλὰ δὲν εἶχον καιρόν. Μοὶ ἐμπνεύσατε
τὴν ἐλπίδα ὅτι πιθανὸν νὰ εὑρῶ τὸν πα-
τέρα μου. Σὰς ἐξορκίζω μὴ μὲ λησμονῇτε.

»ΡΟΖΙΤΑ»

— Ἐτελείωσες ;

— Ναί.

— Καὶ τώρα τὸ ἄλλο.

»Προσφιλὴς μου φίλη,

»Μοὶ συνέβη κάτι πολὺ ἐκτακτον καὶ
ἀναγκάζομαι ν' ἀναχωρήσω προσεχῶς, ἴσως
μάλιστα αὔριον λίαν πρωΐ. Ἀπέρχομαι εἰς
Ἀθρην, ἀφ' ὅπου ἴσως ἀναχωρήσω δι' Ἀν-
τίλλας. Παρηγορήσατε σὰς παρακαλῶ τὸν
Ζαθακόν, ὅστις ἐπανερχεταὶ σήμερον ἢ αὔ-
ριον. Ὡς πρὸς τὸν πτωχὸν Ματθαῖον, εἰ-
πῆτε του νὰ μὴ ἀνησυχῇ· θὰ ἐπιστρέψω
ταχέως καὶ θέλω λάβῃ φροντίδα περὶ αὐτοῦ.
Ἀσπάζομαι τρυφερῶς πάντας, ἰδίᾳ σέ, κα-
λὴ καὶ προσφιλὴς μου Μαργαρίτα.

»ΡΟΖΙΤΑ».

»Τῇ δεσποινίδι Μαργαρίτᾳ Σερβέν, παρὰ
τῷ πατρί της, ὁδὸς Πιγάλ».

— Καὶ τώρα ; ἠρώτησεν ἡ χορεύτρια.

— Οὐδὲν ἄλλο· τὰ λοιπὰ ἀφορῶσιν ἐμέ.

— Πόσας χάριτας σὰς ὀφείλω.

— Μὴ μ' εὐχαριστῆς ποσῶς. Χρήματα
ἔχεις ;

— Αὐτὸ οὐδέποτε τὸ ἐσκέπτετο ἡ Ροζίτα.

Ἡρεύνησεν ἐν τοῖς θυλακίοις αὐτοῖς καὶ
εὔρε μόνον ἀσήμαντά τινα νομίσματα.

Ἡ κρεολὸς ἐμειδίασεν.

— Ἰδοῦ, εἶπε προσφέρουσα εἰς αὐτὴν 3
κυλινδρούς χρυσοῦ· σοὶ τὰ δανείζω ἐπὶ ἐπι-
στροφῇ.

— Καὶ πότε θὰ τὰ ἐπιστρέψω ;

— Ὅταν πλουτίσης.

— Καὶ ἐνδύματα ;

Ἡ Ροζίτα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς.

— Βαρβάρα ! ἐφώνησεν ἡ κρεολὸς.

Ἡ ὑπηρετρία ἀνερχομένη τὴν κλίμακα
ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς κυρίας τῆς.

Ἐτρεξε πάραυτα.

— Ποῦ ἦσο σύ ; τὴν ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

Καὶ ἐπειδὴ εἰδίσταζεν.

— Ἐσο εἰλικρινὴς, τῇ εἶπεν· ὑπῆγες νὰ
ἴδῃς τὸν Ἀνδρέαν λὰ-Βιλλωδαί· ἔστω, εἰπέ
του λοιπὸν ὅτι τὴν νύκτα θὰ διέλθῃ παρ'
ἐμοί· ὅτι θὰ ἀναχωρήσῃ λίαν πρωΐ εἰς Ἀθ-
ρην μετὰ τῆς νεάνιδος ταύτης καὶ ὅτι θὰ

τῷ δώσω ἐπιστολὴν διὰ τὸν ἀδελφόν τοῦ
Ἰωάννην λὰ-Βιλλωδαί.

Ἡ Βαρβάρα ἐξεπλάγῃ. Ἐνόμιζεν ὅτι
ὠνειρεύετο !

Ἐν τούτοις ἦτο ἐξυπνος καὶ ἡ κρεολὸς
ἰδίᾳ εἶδε πρὸς αὐτὴν τοιαύτας διαταγὰς.

Ἐν τούτοις ἔμεινεν ἐκεῖνη εἰς τὴν θέσιν
τῆς.

— Ὑπαγε, εἶπεν ἡ Μαρία, σύστησε σιω-
πὴν εἰς τὸν Ἀνδρέαν καὶ ὠμίλει καὶ σιω-
πησάτω.

Ὅταν δὲ ἔμεινε μόνη μετὰ τῆς Ἰταλί-
δος :

— Σὺ, μικρά μου, εἶπε, θὰ ὑπάγῃς νὰ
κοιμηθῇς· φύλαξε τὰς δυνάμεις σου, μὴ πε-
λάθῃς ἀνάγκην αὐτῶν κατόπιν.

— Καὶ σεῖς, κυρία ;

— Ἐγώ ; Ὅθ' ἐτοιμάσω πᾶν ὅ,τι εἶναι
ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἀναχώρησιν ὑμῶν· κα-
τόπιν θὰ κοιμηθῶ.

Καὶ ἀνοίξασα δωμάτιόν τι, ἐνθα ὑπὸ τῆς
ἐκ μετὰξης κυανᾶ ἐπαπλώματα εὐρίσκειται
κλίνη ὁροσερὰ καὶ ἀναπαυτική :

— Νομίζει τις, εἶπεν, ὅτι ἡ κλίνη αὕτη
ἠτοιμάσθη ἐπιτήδης διὰ σὰς ἀναπαύθη-
σόντως.

Καὶ ἠσπάσθη τὴν προστατευομένην τῇ
ἦτο δὲ τῷ ὄντι περιέργον τὸ θέαμα· ἐ-
κεῖνο τῶν δύο ἐξ ἴσου μεγάλων καλλονῶν
τῶν τόσῳ ἐν τούτοις διαφερόντων ! Ἡ μι-
ξανθὴ ὡς ὁ ὄριμος σταχύς, ἡ ἄλλη μελα-
νόφθαλμος καὶ σκυθρωπὴ, ἀλλ' ἀμφοτέρω
ἀριστουργήματα φύσεως. Ἄτινα ὁ χρόνος θὰ
παρήρχετο, θωπεύων αὐτὰ διὰ τῶν πτερυ-
γων του, χωρὶς νὰ δύνηται νὰ τὰ κατα-
στρέψῃ !

Ὅταν δὲ ἔμεινε μόνη ἐν τῷ δωματί-
ῳ της, ἐκάθησεν ὅπου ἡ Ροζίτα ἐκάθητο πρὶν
ὀλίγου, ἐνώπιον δηλαδὴ τῆς τραπέζης καὶ
λαβούσα τὸν κάλαμον ἤρχισε νὰ γράφῃ τὰ
ἐπόμενα :

«Φίλτατε Ἰωάννη,

»Ἐκπληρῶ τὴν ὑπόσχασίν μου. Ἡ τύχῃ
μ' ἐβοήθησεν εἰς τοῦτο πολὺ. Ὁ Ἀνδρέας
φέρει μεθ' ἑαυτοῦ νεάνιδά τινα ξένην· κρα-
τήσατέ την καὶ ἄς ἐτοιμασθῇ πρὸς ἀναχώ-
ρησιν ὁ Θωμᾶς, εἰδοποιῶν διὰ πλαγίου τῷ
πατρί τοῦ πλοίαρχου Καγιὸλ περὶ τῆς ἀνα-
χωρήσεώς σας καὶ τοῦ μέρους, ἐνθα διευθυ-
νεσθε· ἔχοντες ἐπὶ τοῦ πλοίου σας τὴν νεά-
ταύτην κόρην, ὁ βαρόνος θὰ σὰς ἀκολουθῇ
εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου. Ὅταν ἀπε-
φασισθῇ ἡ ἀναχώρησίς μας, θὰ σὰς τηλ-
γραφήσω μόνην τὴν λέξιν ταύτην «Ναί»
καὶ τὸ τηλεγράφημα τοῦτο θὰ φθάσῃ, ἐλ-
πίζω, μετὰ μεσημβρίας. Ἐπαναλαμβάνω
δὲ ἐσο ἡσυχας· ἡ ἀποστολή μου ἐξεπληρώθη
ἤδη ἄρχειται ἡ ἰδική σας.

»ΜΑΡΙΑ-ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ»

Τὴν ἐπαύριον, ὅτε ὁ συρμὸς ἐξεκίνησε διὰ
τὴν Ἀθρην, δύο ὁδοιποροὶ ἔλαβον θέσιν ἐν
τῷ πρώτῳ αὐτοῦ διαμέρισματι. Ὁ εἰς ἡμῶν
ὕψηλός καὶ εὐρωστός νεανίας, ἡ ἄλλη κομψὴ
νεάνις, ξανθὴ, τὸ πρόσωπον ἔχουσα κεκα-
λυμμένον διὰ βαθυχρόου κυανοῦ κρηδέμνου.
Ὅτε δὲ ἡ ἀτμάμαξα διήλθε τὰς δια-
τρυτούς ὁδοὺς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατηφῆ
πεδιάδα, ἥτις προηγείται τοῦ δάσους τῆς

Ἀγίου Γερμανοῦ με τὸν μονότονον ἦχον τῆς μηχανῆς, ὅστις βαυκαλίζει καὶ ἀποκοιμίζει καὶ ὁ συρμός, ἀπαλλαγείς τῶν ἐμποδίων τῶν περίξ τῶν Παρισίων, ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἐλευθέρως. Ὁ Ἀνδρέας ἀπηλλάγη μεγάλου βάρους.

Ἐπεθύμει νὰ εὕρισκετο μακρὰν τῆς Γαλλίας, καίτοι ἡ συνείδησίς του ἦτο ἥρεμος, διότι ἤσθάνετο ὅτι ἐνὸς ἡτο ἐν αὐτῇ δὲν εὕρισκετο ἐν ἀσφαλείᾳ.

Ἡ δὲ Ροζίτα, περιβεβλημένη τὴν μεγαλοπρεπῆ σισύραν, δι' ἧς ἡ κρεολὸς τὴν ἐφωδίασε, παρετῆρει ἐκ τῆς γωνίας, εἰς ἣν εἶχε συσπειρωθεῖ, τὴν ξηρὰν καὶ μονότονον ἐκείνην πεδιάδα καὶ παρέβαλεν αὐτὴν πρὸς τὰς ἐφόρους καὶ ὠραίας ἐξοχάς, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων διήλθε τὰ πρῶτά της ἔτη.

Τὸ φθινόπωρον ἦτο περὶ τὸ τέλος του καὶ ὁ ἀρξάμενος χειμῶν περιέβαλλε μὲ τὴν κατηφῇ ομίχλην τοῦ τὰ πάντα.

Ἀνεπόλησε τὸν Ζαθακὸν καὶ ἐλυπήθη διὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν της ἀπ' αὐτοῦ, τὸσον δυσκόλως ἀπαλλάσσεται τις τῶν ἐξεῶν του! Καὶ ἐπεθύμησε νὰ κλαυσῇ, ἀλλ' ἐκρατήθη χάριν τοῦ Ἀνδρέα, ὅστις τὴν ἐβλεπε τρυφερῶς, χαίρων ἐνδομύχως διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς ἀφροσύνην.

Οὗτος ἐσκέπτετο ὅτι θὰ εἶδιδε τὸ ἡμισυ τῆς ζωῆς του ἐὰν ἐμάνθανεν ὅτι ὁ πληγῶθεις ἦτο ἐκτὸς κινδύνου.

Ἡ καταστροφή ἐκείνη τὸν ἐθλίβεν.

Ὁ Μαυρίκιος ἦτο ἐγωῖστῆς καὶ διεφθαρμένος, ἀλλ' εἶχε καὶ μεγάλα προτερήματα εἰς ἀντιστάθμισιν τῶν ἐλαττωμάτων αὐτοῦ, ἦτο δηλαδὴ γενναῖος, φιλόγελως καὶ ἀνδρεῖος.

Ὁ Ἀνδρέας οὐδὲ ἑμῖσει αὐτόν.

Ἐντούτοις ὁ χρόνος παρήρχετο καὶ ἡδὴ ἐφαίνοντο αἱ εἰσέτι πράσιναι πεδιάδες τῆς Νορμαρδίας. Αἱ ὄχθαι τοῦ Σηκουάνα ἀνελίσσοντο ἀλληλοδιαδόχως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ὁδοιπόρων.

Κατόπιν ἐφάνη τὸ Ρουέν με τὰς σωρείας τῶν οἰκιῶν του καὶ τὰς καπνοδόχας τῶν ἐργοστασίων του τῶν ἐκπεμπόντων σωρείας καπνοῦ, καὶ μὲ τὰ γοτθικὰ κωδωνοστάσιά του.

Ἐπειτα τὸ Σὼ με τὰς πεδιάδας του τὰς μεγάλας γαίας καὶ τὰ πλούσια χωρία του καὶ κατόπιν ἀπὸ δροσερὸς καὶ ἄλμυρὸς εἰσελθὼν διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων τοῦ συρμοῦ ἀνήγγειλε τὸ τέρμα τῆς πορείας των.

Ἐπλησίαζον πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς Ἀβρην.

Ὁ Ἀνδρέας ἀφῆκε στεναγμὸν εὐχαριστήσεως, ἐντὸς μικροῦ θὰ εὕρισκετο ἐν ἀσφαλείᾳ.

Διότι ὡς ἐκ τῶν συγκινήσεων ἃς ὑπέστη, ἐνόμιζεν ὅτι ἐβλεπε παντοῦ, ἀνθρώπους τῆς ἀστυνομίας καὶ κατασκόπους. Οἱ ἀργοὶ οἱ χάσκοντες εἰς τὴν θέαν τῶν πηγαίνοντων ἐπιβατῶν τὸν ἐτρόμαζον.

Κατερχόμενος τοῦ συρμοῦ μετὰ προφυλάξεων, ἐζήτησεν ἀμαξάν ὅπως ἐπιβῇ αὐτῆς. Εἰς τὴν πρώτην ἣν συνήτησεν, εἶδε ἐντὸς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Θωμᾶ ὅστις ἐρρίφθη εἰς τοὺς βραχίονάς του.

— Σὺ ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

— Σὲ ἐπερίμενα.

— Εἰδοποιήθη λαίπῳ;

— Ναί, καὶ ἐκείνη ποῦ εἶναι;

— Ἰδοὺ αὐτὴ καὶ ὁ Ἰωάννης;

— Εἶναι κρυμμένοι ἐν τῷ πλοίῳ δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ μᾶς ἴδωσιν ὁμοῦ.

— Διὰ τί;

— Ἀργότερον θὰ μάθης τὰ πάντα.

Ὁ Ἀνδρέας ἀνῆλθεν ἐν τῇ ἀμάξῃ καὶ μετ' ὀλίγον ἐπάτει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς ὠραίας «Κουβαΐδος» συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Ροζίτας ἧς τὸ δωμάτιον ἦτο ἡδὴ προητοιμασμένον.

Τὸ «Ἀλμπατρός» ἐστάθμει πάντοτε εἰς τὸ πλάγιον τοῦ πλοίου των καὶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὁ πλοίαρχος Καγιὼλ εἶδε τὴν εὐειδῇ ὁδοιπόρον ἧτις ἐπιβιβάζετο ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ φίλου του.

— Ἀ! εἶπε νὰ ταξειδιώτισσα ποῦ ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ εἶχα μίαν ἐπὶ τοῦ πλοίου μου! εἶναι εὐμορφο πλάσμα, μὰ τὸν διάβολον!

ΛΣ.

Καὶ δὲν ἔκαμε μόνον τὴν παρατήρησιν ταύτην ὁ πλοίαρχος Καγιὼλ, περιπατῶν μελαγχολικῶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, διότι ἄνευ ἀντιλογίας ὁ πλοίαρχος ἐμελαγχόλει.

Τὰ πάντα τῷ ἐφαίνοντο μελανὰ, ἡ ἀπραξία τὸν καθίστα κατηφῆ.

Τῷ ὄντι δὲ ἀφ' οὗτο ὁ βαρόνος ἐρωτεύθη τὴν κρεολὸν παρημέλει τὰ πάντα!

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τῷ εἶχον ὑποσχεθεῖ ὅτι θὰ ἐταξείδευε μετ' ὀλίγον, ἔχων ἐπιβάτας αὐτοὺς τοὺς ἰδίους, ἀλλ' ὁ πλοίαρχος δυσπιστῶν ἐκίνει τὴν κεφαλὴν.

— Ἰδιοτροπία γυναικός, ἐπιθυρεῖν!

Ἐν τούτοις ἠτοίμασε τὸ πλοῖον, πρὸς ὑποδοχὴν καὶ βασιλικῆς ἀκόμῃ πρίγκηπος, ἂν τοῖς ἐπῆρχετο ἡ ἰδέα νὰ φέρωσι ἐν αὐτῷ καὶ τοιοῦτον.

Τὸ «Ἀλμπατρός» ἤστραπτεν ὅλον.

Δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ λιμένι ἐνθα ἦτο προσωρισμένον, πλοῖον δυνάμενον νὰ συγκριθῇ πρὸς αὐτὸ κατὰ τὴν πολυτέλειαν.

Καὶ ἡ ὠραία «Κουβαΐς» ἐφαίνετο πλησίον αὐτοῦ ἀγκυροβολημένη ὡς ἀπλὴ ἀστή, πλησίον μεγάλης τινὸς κυρίας!

Ἐν τούτοις ἐλαφροτέρα καὶ μακρυτέρα αὐτῇ, καὶ τοι μὴ ἔχουσα ἄλλο στόλισμα, ἐκτὸς κεχυρωμένης τινὸς σειρήνης εἰς τὸ ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου, δὲν ἔπαυε θαυμάζομένη ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου.

— Διάσημο βαποράκι! ἔλεγεν οὗτος πρὸς τὸν Θωμᾶν συχνάκις αὐτὸ θὰ τραβάη ἴστα γερὰ 14 μιλιάρια τοῦ ἀνὰ πᾶσαν ὥραν!

— Ἀ μπᾶ! ἔλεγεν ὁ Θωμᾶς, ποτέ! ἴσως φθάνει τὰ 13 ἂν βάλωμεν φωτιὰ δυνατὴ ἐσεῖς θὰ μᾶς περνάτε!

Καὶ δὲν ἦτο μὲν καυχησιολόγος ἐκ φύσεως ὁ Θωμᾶς, ἀλλ' ἡδὴ εἶχε καὶ λόγον νὰ φαίνεται μετρίοφων.

Ἐν τούτοις ὁ πλοίαρχος Καγιὼλ παρετήρησεν ἑκτακτον κίνησιν ἐν τῇ ὠραίᾳ «Κουβαΐδι». Ἀνεβιβάζοντο κιβώτια, οἱ βρεταννοὶ κατεγίνοντο ἀπὸ πρωίας ἄνευ διακοπῆς.

— Κᾶτι ἐτοιμάζεσθε; ἠρώτησε τὸν Θωμᾶν, τί τρέχει;

— Ἐχομεν διαταγὴν ἀπὸ τοῦ Σαίν-Ναζαίρ νὰ σηκώσωμεν τὴν ἄγκυραν.

— Ἀπὸ τοῦ Ρενώλτ;

— Ἀπὸ τοῦ Ρενώλτ βέβαια.

— Διάσημο σπῆτι, φίλε μου! Καὶ ποῦ πηγαίνετε, ἂν δὲν εἶναι ἀδιακρισία μου τοῦτο;

— Εἰς τὴν Ἀθάναν κατ' εὐθείαν, ἂν δὲν λάβωμεν ἄλλην διαταγὴν μεσοδρομῆς; θὰ σταθῶμεν ὅμως ὀλίγον καὶ εἰς τὰς Ἀσόρας.

— Λαμπρὸ κλῖμα, φίλε μου. Σεῖς ἐκεῖ θὰ ἔχετε ἥλιο, ἐνῷ ἐδῶ θὰ τρέμῃ τὸ κόκκαλό μας ἀπὸ τὸν πάγο.

Καὶ ὁ πλοίαρχος ἐφρικίασεν ὅλος.

— Καὶ σεῖς θὰ καθήσετε ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Θωμᾶς.

— Τὸ φοβοῦμαι καὶ τρομάζω. Ἀλλ' ἀλήθεια, ἔχετε καὶ ἐπιβάτιδα ἓνα λουκουμάκι, ξανθὴ καὶ ὁροσερὴ.

— Τὴν εἶδες;

— Μιὰ στιγμὴ μόνο· ἀλλὰ τὴν ἐννόησα καλὰ καλὰ.

— Πρέπει νὰ σταθῇς νὰ τὴν κυττάξης, διὰ νὰ ἰδῇς, καπετάνιε μου, τί θαυμάσιο πρᾶγμα ποῦ εἶναι!

— Καὶ ποῦ θὰ τὴν πᾶτε;

— Στὴν Ἀθάνα.

— Μόνη της εἶναι;

— Ἐνας νέος τὴν συνώδευεν, ἀλλ' αὐτὸς θὰ μείνῃ ἐδῶ καὶ τὸ κάτω κάτω, τί μὲ μέλει! ἃς κάμουν καλὰ· ταῖς γυναῖκες ταῖς ξεύρεις! αὐτὸ δὲν εἶναι δική μου δουλειά.

Καὶ ὕψωσε τὸν βραχίονα του, ἐν σχήματι ἐσχάτης ἀδιαφορίας.

Ἡ πλυμμήρα ἤρχιζεν· ἡ θάλασσα θὰ ἦτο πλήρης κατὰ τὴν πέμπτην ὥραν καὶ ἦτο ἡδὴ τρίτη περίπου.

Διανομὴς τις ἐπλησίασε καὶ ἠρώτησε περὶ τῆς ὠραίας «Κουβαΐδος».

Ἐκόμιζε δι' αὐτὴν τηλεγράφημα, περιέχον μόνον τὴν λέξιν ταύτην: «Μάλιστα».

Ἦτο ἡ συμφωνηθεῖσα συμβολικὴ εἰδοποίησις.

Οὕτως ὁ βαρόνος ἄφινε τοὺς Παρισίους καὶ ἐπρεπε νὰ μακρυνθῶσι ταχέως, ὅπως μὴ εὕρῃ ἐρχόμενος εἰς Ἀβρην τὴν νεάνίδα.

— Ἰδοὺ ἡ διαταγὴ, πλοίαρχε, εἶπεν ὁ Θωμᾶς, μετ' ὀλίγην ὥραν θὰ σ' ἀποχαιρετήσωμεν.

— Γιὰ νὰ μ' ἀποχαιρετήσης, πρέπει νὰ πᾶμε εἰς τὸ καφενεῖον νὰ σὲ κερᾶσω.

Ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς ἤθελε νὰ μακρυνθῇ ὁ Καγιὼλ, ὅπως μὴ ἐπιβλέπη πᾶσαν προετοιμασίαν.

— Ἐρχομαι μαζί σου, εἶπε πρὸς τὸν πλοίαρχον τοῦ «Ἀλμπατρός», τράβα ἐμπρός, φίλε μου.

Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πλοίαρχου ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαὶ συνδιελέγετο μετὰ τοῦ ἀδελφῶν τοῦ Ἀνδρέου, ὅστις διηγεῖτο πρὸς αὐτὸν τὸ συμβάν του.

Ὁ Ἰωάννης, εἰς ὃν ἡ κρεολὸς εἶχε γράψει: «Τὴν νεάνίδα ταύτην ἔχοντες ἐπὶ τοῦ πλοίου σας, ὁ βαρόνος θὰ σᾶς ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν ἄγκραν τοῦ κόσμου», παρετῆρει καὶ ἐθαύμαζε τὴν γλυκυτάτην φυσιογνωμίαν τῆς θυγατρὸς τῆς Γερμανῆς καὶ ἀνερευνῶν τὸ μυστήριον τῆς ἀφερμῆς τῆς τοιαύτης

ἔλξας, ἡσθάνετο ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὴν γοητευτικὴν καὶ γλυκεῖαν ἐκείνην φυσιογνωμίαν.

—Θὰ σαλπάρωμε μετὰ μίαν ὥραν, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Θωμᾶς, δεικνύων τὸ τηλεγράφημα τῆς κρεολοῦ.

—Καλῶς.

—Εἶναι ἑτοιμα τὰ πάντα ;

—Τὰ πάντα.

—Ἐπιτήρει, ἀλλὰ μὴ φαίνεσαι.

Καὶ ἀπῆλθε πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ συναδέλφου του.

Ἡ Ροζίτα εἶχε τὴν καρδίαν πλήρη παρὰ πόνου.

Ἡ ἀπρόσποτος αὕτη ἀναχώρησις ἡ τόσον πρὸς φυγὴν ἡμοιάζουσα τὴν ἀνησυχίαν.

Καὶ θὰ ἐπέστρεφεν εὐχαρίστως ἐὰν ἡ παρουσία τοῦ Ἀνδρέου δέν τὴν ἐκράτει.

Αἶφνης ἠκούσθη φωνὴ γνωστὴ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἡ Ροζίτα ὤρμησε πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ὁ γέρον Ζαβχακὸς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ματθαίου ἦσαν ἐκεῖ ζητοῦντες νὰ ἴδωσι τὴν Ροζίταν.

Ἄλλ' οἱ βρετανοὶ νῆυται ἀπότομοι ὡς λύκοι, ἠρνοῦντο νὰ τοὺς ἀφίσωσι νὰ πλησιάσωσι.

—Θὰ σηκώσωμε τὴν ἄγκυραν ! ἀνοικτά! φύγετε, ἐφώνηζον οὗτοι.

Ἄλλ' ἅμα ἡ Ροζίτα ἐφάνη, δι' ἐνὸς νεύματος ἐκείνοι ἀπεσύρθησαν.

Ὁ γέρον Ζαβχακὸς κατηλειμμένος ὑπὸ τοῦ διπλοῦ αἰσθήματος τῆς χαρᾶς του διὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς μαθητρίας του, καὶ τῆς λύπης του διὰ τὴν ἀναχώρησιν της, ἐφώναζε πρὸς αὐτήν :

—Φεύγεις ;

—Δι' ὀλίγας μόνον ἡμέρας.

—Καὶ ἡ ὑποχρέωσίς μας ;

—Διὰ τὰς ὀλίγας αὐτὰς ἡμέρας οἰκονόμησέ την.

—Ναί ! εἶπον ὅτι ἀσθενεῖς· ἀλλὰ.

—Μὴ ἀνησυχεῖς· θὰ ἐπανέλθω μετ' ὀλίγον.

—Καὶ πῶς ἤλθατε ;

—Μόλις εἶδα τὸ γράμμα σου συννενοήθη με τὸν Ματθαῖον καὶ ἀνεχωρήσαμε με τὸν πρῶτον συρμόν· εἴχομεν τὴν τυχὴν ἅμα ἐφθάσαμεν ἐδῶ νὰ ἀποταθῶμεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην, ὅστις σὰς ἔφερεν εἰς τὸν σταθμόν καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπληροφορήθη καὶ ἰδοὺ ἐγώ.

Ὁ Ματθαῖος ἐπιώπα, ἔφερε δὲ ὑπὸ τὸν βραχίονά του πρᾶγμα τι λίαν ἐπίμηκες ἐντὸς τεραστίου σάκκου.

Ἦτο τὸ κλαρινόν του.

Δι' αὐτοῦ ἤδυνάτο ν' ἀκολουθήσῃ τὴν Ροζίταν πανταχοῦ· ἦτο ὁ μόνος πόρος τῆς ζωῆς του. Ἐνῶ δὲ συνωμίλουν ἐτι ἠκούσθη ἡ φωνὴ μετὰ τοῦ Θωμᾶ ἀναχωροῦντος τοῦ συντρόφου του τοῦ « Ἀλμπατρός. »

Ἦδη ἡ ἄγκυρα εἶχεν ἀνασυρθεῖ, ὅτε ὁ Πυριὺ ἐνεθυμήθη τοὺς δύο ἰταλοὺς, οἵτινες κατελθόντες εὕρισκοντο μετὰ τῆς Ροζίτας εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιόν της.

—Διάβλε ! εἶπεν ὁ Θωμᾶς ὁρμῶν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον.

—Τί κάμνετε σεῖς αὐτοῦ ; ἐφώνησε πρὸς τοὺς ἰταλοὺς.

—Ἦλθαμε νὰ ἰδοῦμε τὴ Ροζίταν.

—Αὕτη ἀναχωρεῖ μαζί μας, εἶπεν οὗτος, σεῖς ἐβγάτε ἐξω.

—Ποτέ ! ἐφώνησεν ὁ Ματθαῖος.

—Τοὺς κρατῶ μαζί μου, εἶπεν ἡ Ροζίτα.

—Καὶ τὸ θέατρον ! ἐγρύλισεν ὁ Ζαβχακός, ριπτόμενος ἐπὶ τοῦ διβανίου τοῦ μικροῦ διαμερίσματος.

Ἡ Ροζίτα παρετήρησε τρυφερῶς τὸν ἐραστὴν αὐτῆς. Πλησίον του ἐλησμονεῖ τὰ πάντα.

Ὁ Θωμᾶς ὤφειλε ν' ἀποφασίσῃ ταχέως. χωρὶς νὰ ἐνδιατρίβῃ περισσότερον ἀπασχολούμενος δι' αὐτοὺς ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἦδη ἡ ὥραια «Κουβαῖς» ἐστρεφε τὰ νῶτα πρὸς τὴν παραλίαν ἐξερχομένη τοῦ λιμένος, ἐνῶ ὁ οὐρανὸς αἵθριος ἐλαμπεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν καὶ τὸ κύμα ἐκυλίστο μαλακῶς ὑπὸ τὸ πλοῖον.

Ἡ Ροζίτα ἀνελθούσα καὶ αὐτὴ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐθαύμαζε τὸ πρωτοφανές δι' αὐτὴν ἐκεῖνο θέαμα.

Ἦδη ἡ ἑλιξ τῆς ὥραιας «Κουβαῖδος» ἐκτύπα τὸ κύμα ἀφίνουσα ὀπισθεν αὐτῆς ἀφρώδεις γραμμάς.

Καὶ ἐνῶ ὁ Θωμᾶς ἀπεχαιρέτα τὸν πλοίαρχον τοῦ « Ἀλμπατρός » καὶ ὁ Πυριὺ, ἀπέβαλον εἰρωνικῶς τὸν σκουφόν του ὅπως χαιρετήσῃ ὁ ἄλλος τοὺς περιέργους, τοὺς χάσκοντας ἐπὶ τῆς προκυμαίας, ὁ πλοίαρχος Καγιὸλ ἐλάμβανεν ἐκ νέου τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσῃ τὴν ὥραιαν ξανθὴν, ἥτις ὀρθία ἐπὶ τῆς γεφύρας, εὐτυχῆς διότι ἐβλεπε τὸν ἐραστὴν της ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐκίνει τὸ μανδύλινόν της ἐν εἰδὲι λευκῆς σημαίας :

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ὁ ἐκ χρυσοῦ λόφος

Α'

Ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ Μελοδράματος ὁ βαρόνος ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Ὁ Ραβού καὶ τοὶ χαίρων πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἐμπιστοσύνην, οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Ἐδιόρθωσε τὸ πῦρ, ἐσκέπασε τὸν κύριόν του προητοίμασε τὸ νυκτερινόν φῶς καὶ ἐξέτελεσε τὰς λεπτομερεῖς ἐκείνας περιποιήσεις τὰς ἰδιαζούσας εἰς τοὺς ἀνωτέρας τάξεως ὑπηρετάς, ἔπειτα δὲ ἠρώτησε :

—Ὁ κύριος βαρόνος ἔχει πλέον τὴν ἀνάγκην μου ;

—Ὁχι.

Ἐκεῖνος ἔρριψε περὶ αὐτὸν τελευταῖον βλέμμα καὶ ἀπῆλθε.

Μόλις ἔμεινε μόνος ὁ βαρόνος μετενόησε διότι τὸν ἄρξῃ νὰ φύγῃ.

Ἡ μοναξιά ἐκείνη ἐτάρασσε τὰ νεῦρά του, τὸ μονότονον τικ τὰκ τοῦ ὥρολογίου του, ὁ θόρυβος τῶν καιομένων ἀνθράκων, τὸ τρίξιμον ἐπίπλου τινὸς τὸν ἐφόβιζον· οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ τὸν θάνατον τόσῳ ἐγγύς αὐτοῦ ! Καὶ ναὶ μὲν ὁ πατήρ του καὶ ἡ Γερμανὴ ἀπέθανον διὰ τοῦ αὐτοῦ βιαίου θανάτου, ἀλλὰ αὐτὸς οὐδόλως ἠνείχετο εἰς αὐτούς. Ἦσυνεῖδής τις τοῦ ἦτο ἡσυχός. Ἐνῶ ὁ Ρολάνδος !

«ὦ ! δι' αὐτὸν ἤκουε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην πανταχοῦ περὶ αὐτὸν τὴν φωνὴν ἥτις ἐτάρασσε τὸν κατηραμμένον ἀδελφοκτόνον· —Τί ἔκαμες τὸν ἀδελφόν σου ;

Καὶ προσεπάθει ἀνωφελῶς ν' ἀποδιώξῃ τὰς σκοτεινὰς ἐκείνας ιδέας, αἵτινες ἐμάκρυνον τὸν ὕπνον ἀπὸ τὰ βλέφαρά του.

Ἦ πόσον προθύμως τὸν ὑπήκουσαν τὴν φωνὴν ταύτην !

Καὶ ἐμίσει ἐξ ὅλης ψυχῆς τὸν ἄθλιον Σεραφεῖμ, τὸν μὴ ἔχοντα ἀνθρώπινον αἰσθημα καὶ μὴ ὀπισθοδρομοῦντα πρὸ οὐδενός, ἀρκεῖ νὰ ἐκρέννυε τὴν ἄτιμον δίψαν τοῦ χρυσοῦ ἥτις τὸν κατέφλεγεν· οὐδ' ἤθελε νὰ ἐπανίδῃ τὸ ἀνόσιον ἐκεῖνο ὄργανον πάσης παρανομίας !

Μάτην δὲ ἀνέμενε ν' ἀκούσῃ τὸν ἀπεσταλμένον τῆς Μαρκησίας ὅπως τῷ ἀναγγεῖλῃ τὴν θλιβεράν εἰδήσιν ! ὑποπεύθη ἄρα γε ἡ γυνὴ αὕτη, τὴν ἀλήθειαν, αὐτὴ ἥτις ἐγνώριζε τόσον καλῶς τὸν συνενοχόν της, καὶ ἀνεπόλει φρίττων τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ εὕρισκετο ἀντιμέτωπος μετὰ τὴν πενθοῦσαν ταύτην μητέρα, ἥτις πρὸς ὕδενός ὀπισθοδρόμει χάριν τοῦ τέκνου, ὅπερ τόσῳ σκληρῶς τῇ ἀφῆρέθη !

Ἐφροεῖτο ἀκόμη καὶ τὸ διορατικόν τῆς κρεολοῦ, εἰς ἣν μάλιστα εἶχεν εἰπεῖ, ὅτι οἷος ὀήποτε καὶ ἂν ἦτο ὁ ἀνθρώπος οὗτος, δὲν θὰ τοῦ ἐφείδετο.

Μελανὰ φάσματα περιέβαλον τὴν κλίνην του !

Καὶ ἐπεκαλεῖτο τὴν ἀγγελικὴν μορφήν ἣν συνήτησε τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο εἰς τὸ θέατρον, ὅπως φέρῃ μικρὸν περισπασμόν εἰς τὸ πνεῦμά του.

Ἐν αὐτῷ, διέκρινε τὴν ἀγγελικὴν γλυκύτητα τῆς Γερμανῆς, τῆς γυναικὸς ἥτις ὑπῆρξεν ὁ πρῶτός του ἔρως καὶ ἂν ἐζήταξέ τις καλῶς τὴν καρδίαν του καὶ ὁ τελευταῖος.

Διότι ἡ Μαρία - Εὐαγγελία τὸν κατέκτησε διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἡ καρδία ἔμεινε ξένη εἰς τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο, μόνῃ ἡ Γερμανὴ τῷ ἐνέπνευσεν ὑψηλότερον τι αἶσθημα.

Καὶ ἡ ἡμέρα ἤρχει ν' ἀνακτεῖται ! Ἐπὶ τέλους ὅμως ἤρχισε ν' ἀναφανῇται.

Φῶς ὥχρον εἰσῆρχετο ἐν τῷ δωματίῳ διὰ μέσου τῶν παραπετασμάτων, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐσήμανε πάραυτα.

Εἶχεν ἀνάγκην ἀέρος, ἐπνίγετο !

Ὁ Ραβού τὸν εὗρε κάτωχρον.

—Δὲν ἐτόλμων νὰ ἐξυπνήσω τὸν κύριον βαρόνον, ἀλλὰ μοὶ ἀνῆγγειλαν νέον δυστύχημα τὴν νύκτα ταύτην.

—Ἄλλο ; Τί λοιπόν.

—Δράμα τι ἔλαβε χώραν εἰς τὸ μέγαρον δ' Ἐλύ.

—Ὁ πρίγκηψ !

—Ἐπληρώθη βαρέως.

—Ὑπὸ τίνος ;

—Δὲν θέλει νὰ ὁμιλήσῃ.

—Καὶ τρέχει κίνδυνον ;

—Οἱ ἰατροὶ λέγουσιν ὅτι ἐλπίζουν νὰ τὸν σώσωσιν, ἀλλὰ τὸ τραῦμα εἶναι σοβαρόν.

Ὁ Ροζενδάλ ἔμεινε σιωπῶν.

Ἐπλησίασεν εἰς τὸ παραθυρὸν καὶ στη-

ριχθείς παρατήρει τὰ δένδρα τοῦ κήπου του σκυθρωπός.

Τὰ τελευταῖα κίτρινα φύλλα ἔτρεμον ἐπὶ τῶν κλώνων ἑτοιμα νὰ πέσωσι, μακρὰν δὲ ἤκούετο ὁ θόρυβος, τῶν Παρισίων ὁ αἰώνιος ἐκεῖνος θόρυβος ὁ τὸσον ὁμοιάζων πρὸς τῆς θαλάσσης τὸν σάλον.

Μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας αἱ σκέψεις αὐτοῦ ἐτροποποιήθησαν.

Τί ἔπαιεν αὐτὸς ἂν ὁ Σεραφεῖμ παρενόησε τὴν ἐντολὴν του; ἐκεῖνος ἦτο ὁ πραγματικὸς ἔνχοις.

Ἄλλως τε αὐτὸς ὁ Ρολάνδος ἐφαίνετο γνωρίζων κινδυνώδη μυστικά, ἅτινα μετ' αὐτοῦ ἐξέλειπον.

Καὶ μυρίας ἄλλας ἔκαμε σκέψεις ἐπιζητῶν νὰ δικαιολογήσῃ τὸ ἀποτρόπαιον ἔγκλημα του! καὶ κατέληξεν εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς μεγάλης ὁμοιότητος τῆς χορευτρίας μετὰ τῆς Γερμανῆς.

Ὁ Ραβὺ ἐπηγαίνοντο ἐν τῷ δωματίῳ ἀναμένων τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του, κατηγῆς καὶ σκεπτικός, διότι ἔβλεπε πλησιάζουσιν τὴν παρὰ τῆς κρεοῦ ἑτοιμασθεῖσαν λύσιν.

Ἐν τούτοις ἡ ὥρα παρήρχετο καὶ ὁ Μάξιμος δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος ν' ἀποτινάξῃ τὴν νάρκην ὑφ' ἧς κατεῖχετο.

Κατὰ τὴν ἐννάτην ὥραν ἔκρουσέ τις ἐλαφρῶς τὴν θύραν.

Ὁ Ραβὺ ἐσπευσε ν' ἀνοίξῃ καὶ εὗρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν Μαρίαν-Εὐαγγελίαν.

Διὰ νεύματος αὕτη, τῷ ἐδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ μείνῃ μόνη μετὰ τοῦ βαρόνου.

Ἐν τούτοις τόσῳ τεταραγμένη ἐφαίνετο ὥστε ὁ βαρόνος ἐνευσε πρὸς αὐτὴν ἐρωτῶν:

—Τί τρέχει;

Ἐκείνη ἐρρίφθη ἐπὶ ἑδρας, ἔλαβε τὰς χεῖρας τοῦ ἐραστοῦ της καὶ τὸν ἔσυρε πλησίον της.

—Ἀκουσέ με, τῷ εἶπεν, ἔσφαλα μεγάλως πρὸς σέ χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἤσθμαιεν.

Ὁ Ροζενδάλ προσεπάθησε μάτην νὰ τὴν καθυποτάξῃ.

Καὶ τῷ διηγήθη τότε πᾶσαν τὴν ἱστορίαν τῶν ἐρευνῶν αὐτῆς, τὴν ἀποστολὴν ἀνθρώπων εἰς Σαρδηνίαν, τὴν πεποιθήσιν, ἣν ἀπέκτησεν ὅτι τὸ παιδίον ἔζη καὶ ὅσα μέχρι τούδε περὶ αὐτοῦ γνωρίζομεν.

—Ἐν τούτοις, ἐπρόσθεσεν ἐν συγκινήσει, ἔσχον τὴν ἀνότητα ἰδεῖν νὰ μὴ σοὶ ἀνακοινώσω τὰ πάντα καὶ νὰ θελήσω, ὥστε νὰ σοὶ προξενήσω μίαν ἐκπληξιν.

Καὶ δύο πραγματικὰ δάκρυα ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

—Ἀλλὰ τελείωσε λοιπόν, εἶπεν ὁ Μάξιμος, τί ἀπέγεινε τὸ παιδίον αὐτό;

Ἐκείνη τῷ ἔτεινε τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἰταλίδος λέγουσα:

—Ἀνάγνωθι.

—Ἡ Ροζίτα, ἐκραύγασεν ὁ βαρόνος, ἐκείνη λοιπόν ἦτο;

—Ναί, ἐγὼ τὴν ἀνεγνώρισα ἐκ τῆς εἰκόνης τῆς μητρός της. Ὑπῆγα πρὸς ἐντάμωσιν της, τὴν ἐξήτασα καὶ ἐπέισθην ὅτι ἦτο αὕτη· δυστυχῶς καθ' ἣν στιγμήν ἐπρόκειτο νὰ τὴν ὀδηγήσω πρὸς σέ, ἐξηφανίσθη.

Ὁ Ροζενδάλ ἐσκέπτετο.

Τρέμων ὅλος ἐκ τῆς σκέψεως ταύτης, ἐκραύγασεν:

—Οὐδὲν ἀπώλετο, ἔσο ἡσυχος, θὰ τὴν ἐπανεύρωμεν.

Καὶ ἐν τῇ ἐκτάσει τῆς χαρᾶς αὐτοῦ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κρεοῦ λέγων:

—Εὐχαριστῶ.

Θέσας τότε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ κομβίου τοῦ κώδωνος ἐσήμανεν.

Ὁ Ραβὺ παρουσιάσθη.

—Ἄς ἔλθῃ ὁ κύριος Δενίς, διέτχεν ὁ βαρόνος.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν κρεοῦ λέγει:

—Περίμενε, τῇ εἶπεν.

Ὁ Ραβὺ ἐξηφανίσθη.

Μετὰ τινα δὲ λεπτὰ ἐπανελθὼν:

—Ὁ κύριος Δενίς, εἶναι ἐδῶ, εἶπεν.

—Καλῶς· τώρα εἰδοποίησον τὸν Ὀνώριον καὶ ἔσο ἑτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν.

—Ὁ κύριος βαρόνος ἀναχωρεῖ διὰ μακρὸν ταξίδιον;

—Ὅτι ἀναχωρῶ εἶναι βέβαιον, κύριε Ραβινέλ· τώρα ἂν τὸ ταξίδιον μου θὰ ἦναι μακρὸν, ἐγὼ τὸ εἰδεύρω.

—Καὶ πότε ἀναχωροῦμεν;

—Ὅσῳ τὸ δυνατόν ταχύτερον.

—Καὶ διὰ ποῦ;

—Διὰ τὴν Ἀθρην. Ἄλλ' εἶσαι λίαν περίεργος, κύριε Ραβινέλ.

—Ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγαθότης τοῦ κυρίου μοὶ ἐχορήγησε αὐτὸ τὸ θάρρος.

Ὁ Μάξιμος ἐνεδύθη ταχείως· ἡ εἰδησις αὕτη ἔφερεν ἀντιπερασπισμὸν εἰς τὰς μελανὰς σκέψεις αὐτοῦ.

Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὴν κρεοῦ λέγει:

—Ὡ πῶς θὰ τὴν ἀγαπῶ! εἶπεν.

Καὶ ἦτο ἀληθές· καὶ μόνον ἀναλογιζόμενος αὐτὴν πρὸ καιροῦ τὴν ἐλάτρευεν!

—Εἶναι δὲ καὶ ὠραία πολὺ, εἶπεν, ὁμοιάζει τῇ μητρί της καὶ ἡ Γερμανὴ εἰξεύρεις, ἦτο ἄγγελος.

—Πρόσεξε! εἶπεν ἡ κρεοῦς μὲ καθιστὰς ζηλότυπον· καὶ ἅμα μισήσω τινά, εἶμαι φοβερά, δὲν ὀπισθοδρομῶ, οὐδὲ ἀπέναντι τοῦ ἐγκλήματος.

Δεινὸς πόνος ἤγγισε τὴν καρδίαν τοῦ Ροζενδάλ· εἰς ποίαν καταστροφὴν τὸ εἶχεν ὠθήσει τὸ κατάρτον ἐκεῖνο αἶσθημα! τὸ χῶμα ἐπὶ δὲν εἶχε καλύψει τὸ ἀτυχὲς λείψανον τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ οἱ κοπετοὶ τῆς μητρός του ἀντεῖχον εἰσέτι! ἐντούτοις ἀπήντησε:

—Ζηλοτυπεῖ τις μίαν νεκράν;

—Ἐγὼ ζηλοτυπῶ καὶ τὰς σκιας ἀκόμη, διότι σὲ ἀγαπῶ. Ὁ Ροζενδάλ τὴν περιέβαλλε διὰ τῶν βραχιόνων του.

—Τὸν βίον μου τοῦ λοιποῦ θὰ διέλθω μετὰ ξὺ μῶν τῶν δύο, διότι οὐδέποτε θὰ μακρυνθῶ σοῦ! ἔρχεσαι μαζί μου;

—Τὸ ἐπιθυμῶ διακαῶς.

Ὁ κ. Δενίς κρούσας ἐλαφρῶς εἰσῆλθεν.

Ἡ Μαρία ἀπέδρα.

Καὶ τοι ὁ κ. Δενίς δὲν ἦτο ἡ ἀπλοῦς γραμματεὺς του, ὁ βαρόνος ἐπροφυλάσσετο χάριν σεβασμοῦ πρὸς τὰς λευκάς αὐτοῦ τρίχας.

Ἄλλως τε ὁ κ. Δενίς ἦτο ἐντιμος, ἀκριβὴς καὶ δίκαιος.

Ὁ βαρόνος τὸ ἐγνώριζε καὶ τὸν ἐξετίμα κατὰ τὴν ἀξίαν του.

Ὁ Ροζενδάλ ἀπέκρυπτεν ἀπ' αὐτοῦ πᾶν τὸ μεμπταῖον ἐκ τῆς ἱστορίας του καὶ διὰ τοῦτο ὧτ εἶπεν:

—Κατεπίγουσά τις ὑπόθεσις μ' ἀναγκάζει νὰ μακρυνθῶ, καὶ σοὶ ἀφίνω τὴν διεύθυνσιν τοῦ γραφείου μου, κύριε Δενίς.

—Καλῶς, κύριε βαρόνε.

—Θὰ ἴδῃτε τὴν μακρησίαν, καὶ θὰ εἴπητε πρὸς αὐτὴν ὅτι δὲν αἰσθάνομαι τὸ θάρρος νὰ τὴν ἴδω, εἰς περιστάσεις τόσῳ θλιβεράς· ὅτι ἐλπίζω νὰ ἐπανεύρω τὴν θρηνομένην θυγατέρα μου, καὶ περιστάσις τοιαύτη ἡδύνατο μόνη νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ τῶν Παρισίων εἰς τοιαύτην ἡμέραν.

—Πολὺ καλὰ, κύριε βαρόνε.

—Τὸ παιδίον αὐτό, δὲν δύνασθε νὰ ἐννοήσητε, κύριε Δενίς, πόσον μοῦ εἶναι προσφιλές! σὺς ὁ ἀναμάρτητος! εἶναι καρπὸς νεανικοῦ σφάλματος καὶ ἐπὶ μακρὸν τὸ ἐθρήνησα! Ἐὰν ὁ Σεραφεῖμ ἔλθῃ, λύσατε πᾶσαν διαφορὰν μετ' αὐτοῦ· ἂν σὰς ζητήσῃ χρήματα, ἅς ὀρίσῃ τὸ ποσὸν καὶ μετρήσατέ το εἰς αὐτόν.

—Πολὺ καλὰ, κύριε βαρόνε.

—Διὰ πᾶσαν ἄλλην ἀπρόοπτον περιστάσιν ἀφίεμαι εἰς τὴν κρίσιν σας, κύριε Δενίς.

Ὁ γραμματεὺς προσέκλινε καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε ὁ βαρόνος τὸν ἀνεκάλεσεν.

—Ἀλήθεια! εἶπε, στείλατε εἰς τὸ μέγαρον δ' Ἐλὺ νὰ πληροθρηθῶμεν πῶς εἶναι ὁ πίκχηψ. Διατάξατε δὲ νὰ ἐτοιμασθῇ, ἐπὶ οἰαδῇποτε τιμῇ, ἰδιαιτέρα ἀμαξοστοιχία δι' Ἀθρην· ἐν μόνον διαμέρισμα δι' ἑξ ἄτομα· ἀλλ' ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα!

Ὅτε ὁ γραμματεὺς ἐξῆλθεν ὁ βαρόνος ὕψωσε τὸ παραπέτασμα ὀπισθεν τοῦ ὀποίου ἐκρύπτετο ἡ ἐρωμένη του καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της.

—Ἄ τώρα ζῇ! εἶπε, τὴν γνωρίζω καὶ θὰ τὴν ἐπανεύρω ὅπου δῆποτε ἂν ὑπάρχῃ. Εἰς σέ δέ, εἰς σέ θὰ ὀφείλω τὴν εὐτυχίαν ταύτην!

Τοὺς ὀφθαλμούς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἐπρόσθεσε:

—Πῶς θὰ σοὶ πληρώσω τὴν χαρὰν μου;

—Ἐπληρώθην βλέπουσα τὴν εὐχαρίστησίν σας! ἀπήντησεν ἐκείνη ἐπιτηδεύως.

Καὶ τῷ ὄντι δὲ ὁ Ροζενδάλ ἐφαίνετο μεταμορφωθείς! ὁ πάγος τῆς ἀλαζονείας, ἥτι, ἦτο ἡ βᾶσις τοῦ χαρακτῆρός του, διελύθη καὶ ἀπηύθυνε μυρίας ἐρωτήσεις τῇ κρεοῦ περὶ τῆς θυγατρὸς του. Πῶς ἐπέρασε τὰ παιδικὰ ἔτη της; ὑπέφερε πολλὰ; καὶ τίς ὑπέροχος ἀνάγκη τὴν ἐβίασε νὰ φύγῃ; δὲν ἡδύνατο νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

Εἰς τοῦτο ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ. Ἰδὼς μὴ προφέρῃ τὸ ὄνομα ἐνὸς λα Βιλλωδαί καὶ ἐξυπνήσῃ τὴν δυσπιστίαν του.

Ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας της ἡ χαρὰ της ἦτο μεγάλη καὶ ἀγρία.

Ἠγγίζεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ προσδοκώμενον καὶ σχεδίασθαι ὑπ' αὐτῆς τέρμα.

Με αντίπαλον όμως, εἶος ὁ Ροζενδάλ, ἔπρεπε νὰ προσέχη πολὺ καὶ ἐπρόσεχεν.

Ἡ ἀναμενόμενη στιγμή ἐφθάνεν ἐν τούτοις καὶ μεγίστην ἀνακούφισιν ἡσθάνθη ὅτε ὁξὺς συριγγὸς ἀνήγγειλε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ συρμοῦ, ἐν ᾧ ἐπέβαινον.

Μετὰ μικρὸν διήρχοντο τὰ σύνορα καὶ αἱ διάφοροι ὁδοὶ ἐφάνιντο ἐν τῇ πεδιάδι ὡς κλωσταὶ ἀράχνης.

Τὴν πρωΐαν εἶχον διέλθει τὴν αὐτὴν ὁδὸν ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Ροζίτα καὶ κατόπιν ὁ Ζαβακὸς καὶ ὁ Μιτθαῖος μετὰ τὸ κλαρινόν του.

Ὁ ἰδιαιτέρος συρμὸς ὁ φέρων τὸν βαρόνον καὶ τὴν ἐρωμένην του ἐφύγε μετὰ ἱλιγγιώδους ταχύτητος, αἱ οἰκίαι καὶ τὰ δένδρα ἐφάνιντο ὡς ἐμψυχα καὶ τρέχοντα πρὸ αὐτῶν. Ἀλλὰ τὸ τηλεγράφημα τῆς κρεολῶν ταχύτερα τρέχον ἐπὶ τῶν ἀοράτων πτερυγίων τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, ἐφθασε πρὸ αὐτῶν.

Ὁ βαρόνος διήρχετο ἀκόμη τὸ Ρουέν, ὅτε ἡ ὥραία «Κουβαίς» ἐξήρχετο τοῦ λιμένος τῆς Ἀδρῆς, στρέφουσα τὰ νῶτα εἰς τὸν πλοίαρχον τοῦ «Ἀλπατρός», ὅστις κατηφῆς καὶ τεθλιμμένος ὡς ἐκ τῆς ἀργίας, ἐθλίβετο ἐνὶ μάλλον διὰ τὴν ἀπώλειαν συν-

τρόφου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου νὰ χωρισθῇ δὲν ἦ δυνατόν.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ πλοίαρχος δὲν συνέδεεν εὐκόλως φιλίαν μετὰ τὸν πρῶτον τυχόντα:

Πλήρη ἔχων τὴν φρένα ἐκ τῆς γοητείας τῆς ὥραίας ξανθῆς, ἐπεριπάτει ἐπὶ τῆς προκυμίας ὅτε τῷ ἐπεδόθη τηλεγράφημα περιέχον μόνον τὰς γραμμὰς ταύτας.

«Ζητήσατε νεάνιδα ἀφιχθεῖσαν τὴν πρωΐαν διὰ τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχίας. Ὀνομάζεται Ροζίτα. Θὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Ἐὰν ἀνεχώρησε θὰ τὴν ἀκολουθήσω. Ἔσο ἑτοιμὸς πρὸς ἀπόπλουν ὅπως δὴποτε· εἰς τὰς πέντε ἀκριβῶς ἔσομαι ἐν Ἀδρῇ.»

—Θὰ ἦναι τὸ κοριτσάκι μετὰ τὸ μανδῆλι, στοιχηματίζω! ἐκραύγασεν ὁ πλοίαρχος. Ἀλλὰ γιατί διαβόλο τὴν κυνηγᾷ! Ἄν ἦτο ἡ κόρη του! καὶ τέτοιο μοῦ μυρίζει χίλιαι διαβόλοι νὰ μὲ πάρουν!

Ὁ Μασσαλιώτης ἀνεσκίρτα.

Ἡ τύχη τὸν ὑπηρετεῖ θαυμασίως.

Ἐγνώριζε τὸ ὁρομολόγιον τοῦ φίλου του καὶ δὲν ἐπρόκειτο, παρὰ νὰ τὸν προφθάσῃ· τοῦτο δὲν τῷ ἐφαίνετο δύσκολον.

—Ἐὰν παρετήρει τις καλῶς εἰς τὸν ὀρίζοντα ἡδύνατο νὰ διακρίνῃ εἰσέτι τοὺς ὑψηλοὺς ἰστούς καὶ τὰ ἐξάρτια τῆς ὥραίας «Κουβαίδος.»

—Ἐ! τί ἄνεμο· θὰ δοκιμάσωμεν! δὲν θὰ μᾶς προπεράσῃ, τὸ «Ἀλπατρός» εἶναι δεδοκιμασμένης ταχύτητος!

Καὶ ἐξαγαγὼν τὸ ὁρολόγιόν του:

—Διάβολε! εἶπεν, εἶναι τέσσαρες· πρέπει νὰ σπεύσω, διότι σὲ μιὰ ὥρα τί νὰ πρωτοκάνῃ κανεὶς.

Εἰς τὰς τέσσαρας καὶ δέκα τὸ «Ἀλπατρός» ἦτο ἑτοιμον, τὸ πῦρ ἀνήφθη εἰς τὰς μηχανάς· καὶ τοι δὲ ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ ζητούμενη νεάνις ἦτο ἡ ἐπιβάτης τῆς Κουβαίδος, ἡρεύνησεν εἰς πάντα τὰ ξενοδοχεῖα,

[Ἔπειτα συνέχεια.]

TONY

Ἔνεκα τῶν ἐορτῶν καθυστέρησεν ἡ ἐκδοσις τῶν «Ἐκλεκτῶν», ἣν ἐλπίζομεν ν' ἀναπληρώσωμεν τὴν ἐλθειψιν ὅτε μεταρρυθμισθῇσονται ριζικῶς ταῦτα.

Οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των καὶ οἱ νεωστὶ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου εἰς τὰ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ λαμβάνουσι :

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ,
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ,
ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ ΠΙΤΟΥ,
ΤΗΝ ΚΟΜΗΣΣΑΝ ΣΑΡΝΥ,
ΤΟΝ ΙΠΠΟΤΗΝ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ.

ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ (μετὰ εἰκόνων)
ΤΑ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙΝ ΕΤΗ » »
ΤΟΝ ΥΠΟΚΟΜΗΤΑ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ (μετὰ εἰκόνων) τόμοι 12.

Ἀπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν
τιμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

Ἀπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν
τιμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

(Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν κκ. συνδρομητῶν.)

Πρὸς εὐκολίαν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσι καὶ τὰς δύο συνεχείας τῶν λαμπρῶν τούτων ἱστορικῶν μυθιστορημάτων, δεχόμεθα καὶ μηνιαίας δόσεις ἐκ φρ. 5 μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ποσοῦ τῶν 30 φρ., ὅτε ἀποσταλήσονται τὰ βιβλία ἀσφαλῶς πρὸς τοὺς κ.κ. συνδρομητάς.

A. Award, μαριετῆρος ἐν τοῖς Νοσοκομείοις τῶν
Παρισίων

ΤΟ

Ν Ε Ο Γ Ν Ο Ν

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ—ΥΓΙΕΙΝΗ—ΘΗΛΑΣΙΣ

Μετάφρασις **Κ. Κυριαζίδου**, ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παίδων ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ. Μετὰ 12 μεγάλων εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ.

Πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» (ὁδὸς Προαστείου ἀρ.10) ἀντὶ φρ.1,50, ἀποστέλλεται δὲ ἐλεύθ. ταχυδρ. τελῶν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Περιοδικὸν μηνιαῖον δι' οἰκοδεσποίνας καὶ μητέρας καὶ νεάνιδας, ἐκδιδόμενον εἰς αὐτοτελῆ κομψότατα τομίδια ἐξ 68 σελίδων ἑκάστον κατὰ μῆνα. Τὰ 12 τομίδια τοῦ Α' ἔτους: Ὑγιεινὴ τῆς Καλλυντικῆς, Οἰκιακῆς Μαγειρικῆς, (ἐξεδόθησαν ἤδη), Οἰκιακῆς Χαροπλάστικῆς, Ὀδηγὸς Συμπεριφορᾶς. Ἡ Οἰκοδεσποῖνα ὡς Νοσοκόμος καὶ Φαρμακοποιός, Πῶς διατηροῦνται καὶ καθαρίζονται τὰ ἐνδύματα, Οἰκιακὴ Γαλακτοκομία, Πῶς διατηροῦνται τὰ τρόφιμα, Ὑγιεινὴ τῆς οἰκίας, Τὰ πρῶτα καθήκοντα τῆς μητρὸς, Οἰκιακὴ ἀνθοκομία καὶ Ἡθικὴ ἀνατροφή τῶν τέκνων.—Πρωτοφανὲς ἐν Ἑλλάδι δημοσίευμα, χρησιμώτατον, πρακτικώτατον, εὐθυνώτατον.—Συνδρομὴ ἑτησία Ἑλλάδος δρ.4, Ἐξωτερικοῦ φρ. 5.—Γραφεῖον, ὁδὸς Θεμιστοκλέους 60, ἐν Ἀθήναις.

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ
Ζακυνθίου

ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Νέα Ἀγορά, ἀριθ. 29.—
(Ἀνατολικὴ πλευρᾷ).

Ἀπέναντι Κρεοπωλείου Παπαδοπούλου.

Τὸ ὠραιότερον χοιρινὸν κρέας μόνον ἐκεῖ δύνασθε νὰ εὕρητε.—Σαλάμια, χοιρομήρια, λουκάνικα ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀνάγεται εἰς τὴν ἀλαντοποιίαν.—Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν. Ὅλα εἶναι ἐκλεκτά καὶ

συγκαταβατικά.

9